

Disse Bestemmelser handle dels om Sessjonernes Straffemyndighed, dels om deres Myndighed til at paakfende visse Retspørgsmaal, af hvis Afgjørelse de paagældende Personers Stilling overfor Værnepligten er afhængig.

Hvad nu først Sessjonernes Straffemyndighed angaaer, maa det efter Sagens Natur (jfr. Forordning af 21de November 1797 og Forordning af 8 Januar 1802 § 78) antages, at enhver Beslutning, hvorved Sessjonen ikjen-der en Straf, maa betragtes som en Kjendelse afgiven af Sessjonen med dømmende Myndighed, der altsaa, forsaavidt Kjendelsen har den fornødne Summa appellabilis — hvilket iøvrigt sjældnere vil være Tilfældet — kan ind-ankes for Høiesteret. Medens der saaledes med Hensyn til denne Side af Sessjonens dømmende Virksomhed ikke let vil kunne opstaae Tvivl om, hvorvidt Sessjonen i det enkelte Tilfælde har handlet med dømmende eller med udøvende Myndighed, ere derimod Bestemmelserne om, i hvilke Tilfælde Sessjonen kan ikjende Straf og i hvilke Tilfælde Sagen skal behandles ved de almindelige Domstole, ufuldstændige og tildels modsigende. Sessjonens Straffemyndighed angaaer dels Forseelser, begaaede af Værnepligtige eller Andre, hvem der i Værnepligtsloven er paa-lagt en vis Forpligtelse vedrørende en un-der deres Myndighed staaende Persons Værnepligt (jfr. Værnepligtslovens §§ 7 og 24) dels Forseelser i Tjenesteforhold, der ere be-gaaede af Lægdsforstandere eller Lægds mænd. Medens man med Hensyn til den første Klasse af Forseelser, der iøvrigt kun, forsaavidt For-seelsen kan affones med Bøder, kunne paa-kfendes af Sessjonen (Værnepligtslovens § 49), skal henvises til, hvad der findes bemærket til nærværende Udkasts § 55, hvor de Grunde nærmere findes udviklede, der have bevæget Ministeriet til at foreslaae, at Sager angaaende Overtrædelser af Værnepligtslovens Bestem-melser altid skulle behandles som offentlige Politisager, skal man, hvad angaaer Sessjonens Straffemyndighed med Hensyn til Forseelser i Tjenesteforhold begaaede af Lægdsforstandere og Lægdsmand bemærke, at det ikke er noget

almindeligt Princip i Lovgivningen, at disse Forseelser paaakfendes af Sessjonen. Disse Sagers Behandling er tvertimod ordentligvis henvist til de almindelige Domstole (jfr. Fr. af 20de Juni 1788 §§ 8 og 12, Rancelli Promemorie af 15de August 1812, Plakat af 15de Oktober 1830); kun i enkelte Tilfælde er der tillagt Sessjonerne saadan Straffe-myndighed (jfr. Plakat af 21de November 1797, Fr. af 8de Januar 1802 § 52 i Slutningen — hvilken Paragrafs Straffebestemmelser iøvrigt udtrykkeligt ere hævede ved den almindelige borgerlige Straffelovs § 310 —). Denne Uoverensstemmelse i Lovgivningen bør formentlig hæves og alle de heromhandlede For-seelser, der nu ordentligvis ville falde ind under Bestemmelserne i den almindelige borgerlige Straffelovs 13de Kapitel, henvises til Paa-dømmelse af de almindelige Domstole (jfr. nærværende Udkasts § 56).

Naar saaledes den Sessjonerne efter den nugældende Lovgivning tilkommende Straffe-myndighed for Fremtiden helt bortfalder, bliver der kun tilbage som Gjenstand for Ses-sjonernes dømmende Myndighed de Rets-spørgsmaal, af hvis Afgjørelse de Paagjel-dendes Stilling overfor Værnepligten er af-hængig.

Hovedreglen om denne Side af Ses-sjonernes dømmende Virksomhed findes i den ovenfor nævnte Fr. af 8de Mai 1829 § 20, hvorefter alle Sager, der gaae ud paa, hvorvidt en Person efter sin Stand og Stilling henhører til Lægdsrullen eller ikke, efterat være afgjorte af Landmilite-Sessjonen, kunne ind-ankes for Høiesteret. Denne Bestemmelse har ved den senere Lovgivning mistet største Delen af sit Omraade, idet alle de hyppigt fore-kommende og ofte ikke lidet tvivlsomme Spørgs-maal om, hvorvidt en Person paa Grund af sin Stand var værnepligtig, eller ei, ere bort-faldne. Der bliver saaledes efter Bestemmelsens Ordlyd kun tilbage de faae Spørgsmaal om, hvorvidt en Udlænding eller en af de i Værne-pligtslovens § 2 omhandlede Personer her have erhvervet fast Hjem i værnepligtig Alder eller hvorvidt en Værnepligtig paa Grund af